

Xavier Olivé i Paco Llobet s'han dedicat darrerament a especular amb l'ambigüetat del llenguatge figuratiu. I per comunicar-nos els seus descobriments -que afecten la nostra percepció i la nostra imaginació- s'han servit principalment d'un mitjà tan documental, tan normalment considerat realista com la fotografia. També, en alguns casos, utilitzen la presència d'objectes.

Si fem l'inventari dels treballs que ens ofereixen, veurem que tots ells presenten alguna anomalia relacionada amb la significació.

Alguns conjunts tenen dos significats. El primer significat, l'aparent, és el fals. El segon és el real, però aquest únicament es descobreix gràcies a algun detall, que fàcilment pot passar desapercbut en una visió ràpida.

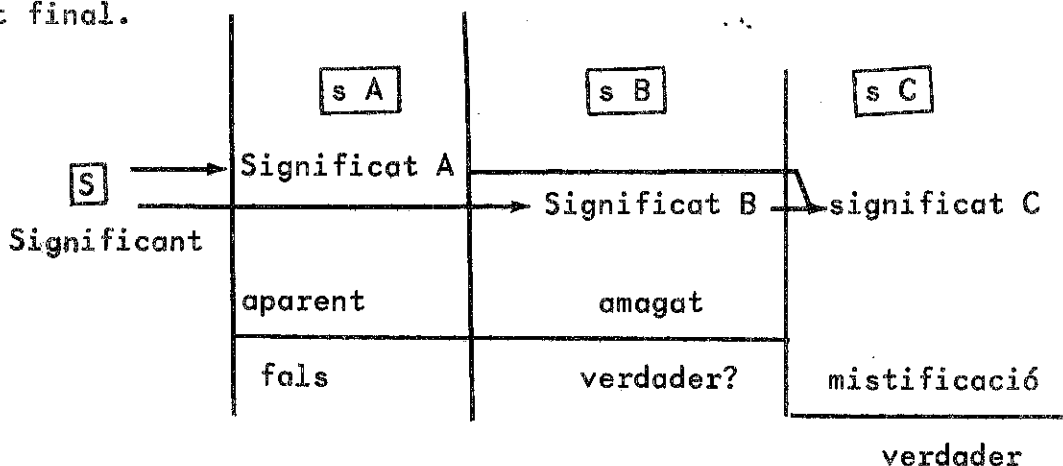
En altres, el significat aparent degut a la seva instantaneïtat resulta fals en tots els altres moments. En altres l'ambigüetat neix del propi mitjà es collit, que pot presentar com a reals coses que en la realitat no son més que una imatge.

Finalment, en algun altre cas, ens trobem amb tres ordres diferents d'una mateixa cosa: el nom de l'objecte, la idea immediata que ens fem d'aquest objecte i l'objecte real -que es manté amagat a la nostra vista però que sabem present-. En aquest cas l'ambigüetat neix del décalage que s'estableix entre la paraula, la idea i l'objecte real.

Devant d'aquestes especulacions ens sentim immersos en un món, on el mateix concepte de realitat sembla haver estat posat en qüestió. Millor dit, més que la realitat, la percepció de la realitat. Ara, com que l'únic contacte, en l'acceptació més literal del mot, que tenim amb la realitat és a través dels nos tres sentits -de la percepció- és, doncs, el mateix sentit de la realitat el que, a fi de comptes, resulta afectat.

Si una de les finalitats de l'art és posar-nos en comunicació amb la realitat possibilitant-nos noves captacions de la mateixa, els treballs de Xavier Olivé i Paco Llobet ens ensenyen a dubtar d'uns camins aparentment massa fàcils. Ens ensenyen a descobrir una altra realitat que pot haver-hi amagada sota l'apariència.

El seu joc amb el fals i el verdader arriba a encadenaments laberíntics on el descobriment de la veritat ens porta al descobriment d'una determinada mistificació que es troba en la mateixa realitat escollida i que dona origen a l'ambigüetat final.

Aquestes especulacions, aquestes interrogacions, ens son donades en el seu art amb un llenguatge plàstic i poètic a la vegada, carregat d'una estranya sensibilitat per la màgia de les coses, per la recreació d'un ambient, per l'escenificació d'una idea. Es per això que constitueixen, al mateix temps, una notable font d'informació sobre ells mateixos i les seves mitologies particulars.

A. RAFOLS CASAMADA